

Arrest

nr. 268 174 van 11 februari 2022
in de zaken RvV X / IV, RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X
handelend als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen
X, X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VAN BELLINGEN
Gemeentehuisstraat 3
1653 BEERSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X en X, die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, handelend als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, op 13 september 2021 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 augustus 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikkingen van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor verzoekers, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaken

1.1. Verzoeker in de zaak nr. X (hierna: eerste verzoeker), verzoeker in de zaak nr. X (hierna: tweede verzoeker) en verzoeker in de zaak nr. X (hierna: derde verzoeker), die verklaren van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen als begeleide minderjarige vreemdelingen op 6 april 2019 België binnen met een paspoort. Op 16 april 2019 dienen hun ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de

verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) ook in hun naam als vergezellende minderjarigen wordt ingediend. Op 26 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van elk van beide ouders een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Op 11 december 2020 verzoeken verzoekers in eigen naam om internationale bescherming. Op 27 augustus 2021 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige). Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 1 september 2021 aan de ouders van verzoekers aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van eerste verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en u bent afkomstig uit Usulután. U hebt uw land van herkomst verlaten op 5 april 2019 in het gezelschap van uw ouders, M. I. S. J. (...) en J. F. R. I. (...), en uw broers F. A. R. S. (...) en M. E. R. S. (...). Op 16 april 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 26 februari 2020 een weigeringsbeslissing genomen. Uw ouders dienden geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beroepstermijn is verstreken. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 11 december 2020 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw broers deden hetzelfde. Uw moeder haalt in uwen hoofde aan dat ze voor u het geweld van de bendes vreest.

U diende geen documenten in ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen, uw documenten en uit het administratief dossier blijkt immers dat u nog geen acht jaar was op het moment van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Gezien uw jeugdige leeftijd was een persoonlijk onderhoud niet mogelijk. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd het persoonlijk onderhoud gehouden met uw moeder.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 16 april 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uw ouders verklaarden dat uw oudste broer benaderd werd door bendeleden en dat ze hem dreigden te rekruteren. Ze vrezen dat u ook door hen gerekruteerd zal worden als u ouder wordt (CGVS, p. 5) De

rekruteringspoging van uw broer werd echter niet geloofwaardig bevonden. Daarnaast haalt uw moeder geen andere elementen aan waarop ze haar vrees voor u baseert, waardoor deze zuiver hypothetisch blijft.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van tweede verzoeker – i.e. de broer van eerste verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en u bent afkomstig uit Usulután. U hebt uw land van herkomst verlaten op 5 april 2019 in het gezelschap van uw ouders, M. I. S. J. (...) en J. F. R. I. (...), en uw broers M. E. R. S. (...) en V. E. R. S. (...). Op 16 april 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 26 februari 2020 een weigeringsbeslissing genomen. Uw ouders dienden geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beroepstermijn is verstreken. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 11 december 2020 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw broers deden hetzelfde. U haalt aan dat u vreest gerekruteerd te worden door de bende MS. Nog vreest u in armoede te leven bij terugkeer naar El Salvador.

U diende geen documenten in ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het

teggengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 16 april 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uw ouders verklaarden dat u benaderd werd door bendeleden en dat zij u dreigden te rekruteren. Dit element werd beoordeeld in de verzoeken van uw ouders. Er kon geen nood aan internationale bescherming uit worden afgeleid.

Bovendien haalt u persoonlijk aan dat u vreest in armoede te leven ingeval van terugkeer naar El Salvador (CGVS, p. 6). Er moet worden opgemerkt dat uw moeder enkel vreest dat u gerekruteerd zou worden. Zij haalt niet aan dat u of uw broers problemen hadden omwille van de armoede (CGVS (...)D, p. 5). Bovendien verklaarde u zelf dat de inkomsten uit de landbouwactiviteiten voldoende waren voor het gezin om van te leven (CGVS, p. 6). Deze elementen relativiseren uw vrees voor armoede in El Salvador in ernstige mate. Verder haalden uw ouders in hun eigen verzoek niet aan dat zij ooit problemen ondervonden door armoede (CGVS (...), p. 7-8 en CGVS (...), p. 7). Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.”

De derde bestreden beslissing, die ten aanzien van derde verzoeker – i.e. de broer van eerste en tweede verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U hebt de Salvadoraanse nationaliteit en u bent afkomstig uit Usulután. U hebt uw land van herkomst verlaten op 5 april 2019 in het gezelschap van uw ouders, M. I. S. J. (...) en J. F. R. I. (...), en uw broers F. A. R. S. (...) en V. E. R. S. (...). Op 16 april 2019 dienden uw ouders een verzoek om internationale bescherming in dat op basis van artikel 57/1, §1 van de wet van 15 december 1980 ook in uw naam als vergezellende minderjarige werd ingediend. Voor dit verzoek werd op 26 februari 2020 een weigeringsbeslissing genomen. Uw ouders dienden geen beroep tegen deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de beroepstermijn is verstreken. De beslissing in het kader van dit verzoek is bijgevolg een eindbeslissing in de zin van artikel 1, §1, 19° van de wet van 15 december 1980.

Op 11 december 2020 diende u in eigen naam een verzoek om internationale bescherming in. Uw broers deden hetzelfde. U haalt aan u dat u het geweld van de bendes vreest.

U diende geen documenten in ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald werd uw dossier toegewezen aan een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en

verantwoorde manier te benaderen en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kan voldoen aan uw verplichtingen.

Artikel 57/6, §3, 6° van de wet van 15 december 1980 bepaalt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren wanneer de minderjarige vreemdeling geen eigen feiten aanhaalt die een afzonderlijk verzoek rechtvaardigen, nadat er een eindbeslissing werd genomen over een verzoek om internationale bescherming dat in zijn naam werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, 1, eerste lid. In het tegengestelde geval neemt de commissaris-generaal een beslissing waarin hij besluit dat het verzoek ontvankelijk is.

In dit geval blijkt uit uw administratieve dossier en uit uw verklaringen op het Commissariaat-generaal dat uw verzoek om internationale bescherming uitsluitend berust op dezelfde gronden die uw ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 16 april 2019, waarvoor de beslissing nu definitief is. Uw ouders verklaarden dat uw oudste broer benaderd werd door bendeleden en dat ze hem dreigden te rekruteren. Ze vrezen dat u ook door hen gerekruteerd zal worden als u ouder wordt.

Rekening houdend met wat voorafgaat, blijkt dat u geen eigen elementen hebt aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor u rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de rechtspleging

Eerste verzoeker, wiens beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) gekend is onder het rolnummer RvV 265 743, is de broer van tweede en derde verzoeker, wiens beroepen bij de Raad gekend zijn onder respectievelijk de rolnummers RvV 265 766 en RvV 265 772. Daargelaten de door tweede verzoeker bijkomend aangehaalde vrees om in zijn land van herkomst in armoede te leven, beroepen verzoekers zich op dezelfde vluchtmotieven, met name de problemen die tweede verzoeker met bendeleden zou hebben gekend en de daaraan gerelateerde vrees voor rekrutering door de bendes. De bestreden beslissingen die ten aanzien van verzoekers werden genomen zijn gebaseerd op dezelfde motieven wat betreft de door hen aangehaalde vrees voor de bendes in hun land van herkomst. In de verzoekschriften van tweede en derde verzoeker worden dezelfde argumenten aangevoerd als in het verzoekschrift van eerste verzoeker. Gelet op het voorgaande moeten de drie zaken, omwille van hun onderlinge verknochtheid, worden samengevoegd.

3. Over de gegrondheid van de beroepen

3.1. De verzoekschriften

In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 48/4, 57/6, § 3, eerste lid, 6°, en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van "de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur", van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij onderbouwen hun enig middel als volgt:

“Overwegende dat verzoeker niet akkoord kan gaan met de weigeringsbeslissing/beslissing van niet ontvankelijkheid genomen door verwerende partij.

Dat vooreerst dient benadrukt te worden dat het CGVS geen enkele betwisting heeft geuit omtrent de nationaliteit van verzoeker of deze van zijn ouders.

Dat het CGVS verder ook het gegeven niet ontkent van het bestaan van bendes en hun problematiek in El Salvador.

Ten onrechte baseert het CGVS zich volledig op de beslissing die zij op 24.02.2020 heeft genomen voor de beide ouders van verzoeker waarbij zij volstrekt ten onrechte nalaat om een grondig onderzoek te verrichten niet alleen naar de huidige situatie in El Salvador voor kinderen die het gevaar lopen door bendes in dat land maar ook nalaat het relaas van verzoeker als minderjarige inhoudelijk te onderzoeken.

Zelf al hebben de ouders melding gemaakt in 2019 (jaar van hun gehoor op het CGVS) van het gevaar dat hun kinderen en in het bijzonder de oudste F. A. (...) zou lopen bij een terugkeer, dan neemt dit niet weg dat het CGVS gehouden is inhoudelijk en met onderzoek naar de actuele toestand opnieuw alle elementen te onderzoeken.

Er wordt door het CGVS niets gemotiveerd zelf wordt door het CGVS geen onderzoek verricht naar de huidige gevaarlijke situatie in El Salvador.

El Salvador wordt al jarenlang geteisterd door gruwelijk bendegeweld. Het land is zijn burgeroorlog van de jaren 80 nooit te boven gekomen en heeft een van de hoogste moordcijfers ter wereld waarbij corruptie wijdverspreid is zonder dat de overheid zelf iets onderneemt waarbij eenvoudige burgers zoals verzoeker, zijn broers en ouders het risico constant lopen om gedood te worden door dergelijke bendes, afgeperst te worden, kortom evenmin enige bescherming te kunnen genieten in hun land tegen deze bendes.

Door op dergelijke wijze te handelen en geen grondig onderzoek te doen zich puur te beperken naar de negatieve beslissing van de ouders (waar de kinderen geen impact hadden evenmin op het gegeven dat de ouders destijds tegen hun beslissing geen beroep hebben aangetekend en waarnaar het CGVS herhaaldelijk naar verwijst) maakt dat het CGVS art 57/6,§3 , eerste lid 6° Vreemdelingenwet schendt, de beginselen van behoorlijk bestuur (redelijkheidsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel) maar ook de op haar rustende motiveringsverplichting.

Het gehoor van de oudste zoon nl van F. A. (...) wordt volledig genegeerd en op geen enkele wijze wordt ingegaan op zijn verklaringen die hij geeft gedurende het gehoor op het CGVS zoals blijkt op het CGVS als volgt (zie gehoorverslag administratief dossier):

(...)

Zelf op de verklaringen van F. A. (...) opgenomen in de vragenlijst van het CGVS zoals hierna wordt op geen enkele wijze ingegaan:

(...)

Ook wat betreft M. E. (...) in zijn gehoorverslag is het CGVS evenmin nader ingegaan op zijn verklaringen :

(...)

Evenmin ging het CGVS in op de verklaringen van verzoeker V. E. (...) die zelf gezien zijn jonge leeftijd nog niet zelf kon worden verhoord doch wel via zijn moeder als volgt:

(...)

Verder is er in ieder geval een schending voor de kinderen van art 3 EVRM alsook een schending van art 48/4 Vw.

Dat art 3 EVRM verbiedt foltering, onmenselijke of vernederende behandeling en onmenselijke of vernederende bestraffing.

Dat artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet beschouwt als "ernstige schade" :

- Doodstraf of executie,

- Foltering of onmenselijke vernederende behandeling of bestraffing,

- Ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van een willekeurig geweld in het geval van internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Dat de dreiging van de bendes voldoet aan deze voorwaarden.

Dat er inmiddels blijkt dat de problemen van verzoeker zeer sterk verbonden zijn met de precaire situatie waarin hij zich bevindt en het kwetsbare profiel waartoe hij behoort als minderjarige.

De problemen die de oudste zoon F. A. (...) gezien zijn leeftijd al voornamelijk ondervond zijn uiteraard ook van toepassing voor de twee andere broers (M. E. (...) en verzoeker V. E. (...)) bij het ouder worden.

De bendes die opereren in El Salvador zijn zodanig verspreid en algemeen in het sociale leven dat de overheid hiertegen onmogelijk nog optreedt.

De afpersing en bedreigingen voor jongeren om deze bendes verplicht te vervoegen zijn effectief daden van vervolging nu de overheid in El Salvador hiertegen op geen enkele wijze optreedt.

Het gevaar is onvoorstelbaar, is gewelddadig en maakt niet zomaar een gemeenrechtelijk misdrijf uit waar het CGVS zich de laatste tijd in verschillende beslissingen steevast achter verschuilt.

Ook analyseert het CGVS helemaal niet de problematiek zoals door F. A. (...) werd aangehaald en niet bij zijn ouders in hun asielrelaas naar voorkwam nl welk gevaar de kinderen en de familie nu lopen bij de bendes ingeval van huidige terugkeer nu gekend is dat deze bendes bij terugkeer van asielzoekers deze mensen die buiten El Salvador extra viseren nu ze verwachten dat deze ondertussen in het buitenland gelden hebben verzameld en vermogend zijn geworden.

Dat bij terugkeer deze mensen extra gevisieerd worden voor afpersing.

Dat tegenpartij over een zekere appreciatiemarge beschikt, ze verplicht is haar beslissingen zowel in feite als in rechte draagkrachtig te motiveren.

Dat naast het feit dat er geen enkele twijfel kan bestaan zoals hiervoor aangetoond over (de regio van afkomst van) verzoekers land van herkomst nl El Salvador – quod non – verwerende partij niet ontslaat van zijn plicht om zowel de algemene veiligheidssituatie en bestaan van een willekeurig geweld, alsook de risico tot het ondergaan van een ernstige schade zoals bedoelt in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, ten gronde te analyseren door de bendes.

Dat verwerende partij niet is toegestaan om elk vorm van bescherming te weigeren omwille van de eerdere beslissing van de ouders die door haar werd genomen.

Dat, in casu, het Commissariaat overtuigd is van de nationaliteit van El Salvador van verzoeker.

Dat verwerende partij het relaas van verzoeker niet grondig heeft geanalyseerd bij de beoordeling ervan en een subjectieve interpretatie van de feiten geeft of wat betreft de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd of ze zelf helemaal niet heeft onderzocht.

Dat het document "Beyond proof. Credibility Assessment in EU Asylum System" van het UNCHR en de Europees Unie beoordeelt, m.b.t tot de vragen die te maken hebben met het algemene kennis van een asielzoeker, dat "An over-reliance on such questioning becomes problematic when it takes place at the expense of due consideration of other information that may confirm or support the applicant's account and/or eliciting information on the relevant facts. The credibility assessment must be based on the entirety of the available relevant information as submitted by the applicant and as gathered by the determining authority by its own means. The assessment of credibility of an asserted fact is flawed if it is carried out solely with reference to an assessment of the applicant's responses to "gerenal knowledge" questions. This is the case if it ignores, for instance, reliable documentary or other evidence that bears on the fact" (UNHCR, European Refugee Fund of the European Commission, Beyond proof. Credibility Assessment in EU Asylum System, p. 25

Dat verwerende partij niet kan ontkennen dat de informatie die verzoeker heeft bijgebracht gedurende het gehoor op het CGVS wel consequent was, niet tegenstrijdig is en wel degelijk voldoende details bevatte over zijn problemen rekeninghoudend met zijn minderjarigheid en dus beperktere mogelijkheden.

Dat het CGVS echter geen rekening hield met de voormelde punten die verzoeker heeft aangekaart.

Dat, ten gevolge, de bestreden beslissing niet gegrond is op de juiste motieven meerbepaald ten onrechte tot de niet ontvankelijkheid heeft besloten.

Dat verwerende partij de plicht heeft om zowel in rechte, als in feite, haar beslissingen draagkrachtig te motiveren doch ook een grondig onderzoek te voeren.

Dat omwille de bovenstaande opmerkingen, dit niet het geval is in casu nu het zich beperkt tot een subjectieve beoordeling van feiten of het relaas van verzoeker.

Dat de bestreden beslissing vernietigd moet worden.

Dat voor al die redenen, de bestreden beslissing vernietigd moet worden en de subsidiaire bescherming aan verzoeker en broers toegekend moet worden."

3.2. De stukken

Aan de verzoekschriften worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.3. Beoordeling

3.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

3.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop

die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekers de schending aan van “*de algemene rechtsbeginselen en beginsel van behoorlijk bestuur*”, doch concretiseren zij niet welke algemene rechtsbeginselen of welk beginsel van behoorlijk bestuur zij *in casu* geschonden achten.

3.3.1.2. De Raad benadrukt vervolgens dat de bestreden beslissingen werden genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. De aangevoerde schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

3.3.1.3. In de mate dat verzoekers artikel 3 van het EVRM geschonden achten, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek of zij eigen feiten aanvoeren die een apart verzoek rechtvaardigen. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.3.1.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.3.2. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan zij zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van eerste verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen, nu uit het administratief dossier en uit zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 16 april 2019, waarvoor de beslissing definitief is.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van tweede verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen, nu (i) uit het administratief dossier en uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 16 april 2019, waarvoor de beslissing definitief is, en (ii) uit zijn persoonlijke vrees in armoede te leven in geval van terugkeer naar El Salvador geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Ook in de motieven van de derde bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van derde verzoeker niet-ontvankelijk is omdat hij geen eigen elementen heeft aangehaald die een afzonderlijk verzoek voor hem rechtvaardigen, nu uit het administratief dossier en uit zijn verklaringen op het CGVS blijkt dat zijn verzoek om internationale bescherming in hoofdzaak berust op dezelfde gronden die zijn ouders aanhalen ter staving van hun verzoek van 16 april 2019, waarvoor de beslissing definitief is.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekers er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel in hun verzoekschriften dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.3. Beoordeling

3.3.3.1. De bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer hij of zij geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, in de Vreemdelingenwet wordt gesteld:

“De bepaling in paragraaf 3, 6° laat toe de procedure van de volgende verzoeken eveneens toe te passen op de minderjarige vreemdeling die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat zijn eerdere verzoek om internationale bescherming namens hem werd ingediend door de persoon die over hem het ouderlijk gezag of de voogdij uitoefent. Het dient benadrukt te worden dat het criterium ruimer is dan alleen geen eigen feiten aanhalen. Het gaat om de afwezigheid van eigen feiten die een apart verzoek rechtvaardigen.” (Parl.St. Kamer, 2016-17, nr. 54 2548/001,108)

Aldus blijkt dat de loutere vaststelling dat een minderjarige verzoeker eigen feiten aanhaalt niet volstaat om het verzoek ontvankelijk te verklaren. Deze eigen feiten moeten bovendien van die aard zijn dat zij een apart verzoek rechtvaardigen.

Gelet op de jonge leeftijd van eerste verzoeker, werd zijn moeder op 8 augustus 2021 gehoord op het CGVS om in zijn naam te getuigen. Zij kreeg daarbij tevens de gelegenheid om ook in naam van tweede en derde verzoeker te getuigen en de redenen aan te halen waarom verzoekers niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, adm. doss. eerste verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). De moeder van verzoekers verklaart dat zij samen met haar partner en verzoekers hun land van herkomst, El Salvador, verlaten heeft omwille van het feit dat bendeleden haar oudste zoon, tweede verzoeker *in casu*, zouden hebben willen rekruteren. Voor haar twee andere zonen, eerste en derde verzoeker *in casu*, stelt zij te vrezen dat zij eveneens door de bendes zullen worden lastiggevallen en gevraagd om toe te treden eens zij groter zijn. Zij verklaart dat er behalve de misdaad en de aangehaalde problemen met de bendes geen andere redenen zijn waarom verzoekers niet kunnen terugkeren naar hun land van herkomst (*ibid.*, p. 5). Tweede verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omdat hij geen lid wilde worden van de bende MS, die geprobeerd zou hebben om hem te rekruteren. Hij haalt verder aan dat de politie geen vertrouwen heeft in de jongeren. Bij het buitenkomen van de school zouden hij en anderen vaak zijn opgewacht door de politie, die hen dan als straf deden pompen. Tevens haalt tweede verzoeker de armoede aan als reden voor zijn vertrek. Hij stelt bij terugkeer naar El Salvador te vrezen dat hij zal worden vermoord omdat men zal denken dat hij geld bij heeft (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6-7 en 9). Derde verzoeker verklaart zijn land van herkomst te hebben verlaten omwille van de aanwezigheid van bendes in de buurt waar hij woonde. Zelf zou hij geen problemen hebben gekend (adm. doss. stuk 8, adm. doss. derde verzoeker, stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7).

De Raad stelt samen met de adjunct-commissaris-generaal vast dat verzoekers hun verzoeken om internationale bescherming in hoofdzaak baseren op de grond die reeds door hun ouders werd aangehaald in het kader van hun respectieve verzoeken om internationale bescherming, met name het feit dat hun oudste zoon, tweede verzoeker *in casu*, benaderd zou zijn door bendeleden die hem wilden rekruteren. In de beslissingen die werden genomen in hoofde van de ouders van verzoekers werd geoordeeld dat aan dit element geen geloof kan worden gehecht omdat (i) zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakten van concrete bedreigingen door een bende om hun zoon te dwingen om toe te treden, omdat (ii) zij al voor de ingeroepen feiten een internationaal paspoort aanvroegen en tegenstrijdige verklaringen aflegden over de aankoop van hun vliegtuigtickets, omdat (iii) zij de aangehaalde vervolgingsfeiten in het geheel niet in een geloofwaardige lokale, sociale context konden plaatsen, omdat (iv) zij tegenstrijdige verklaringen aflegden over hoe de school met de aanwezigheid van bendes omging, omdat (v) zij zelfs over de simpele vraag of hun oudste zoon nu in de ochtend dan wel in de namiddag naar school ging niet eenduidig waren, en omdat (vi) zij er niet in slaagden gedetailleerde en consistente verklaringen af te leggen over de beweerde rekruteringspoging zelf (adm. doss., stuk 6, map met 'Landeninformatie', nrs. 1 en 2, beslissingen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van de ouders van verzoekers).

Verzoekers betwisten niet dat de weigeringsbeslissingen genomen in hoofde van hun ouders definitief zijn en dat de beoordeling van de door hun ouders aangevoerde feiten en elementen dus als vaststaand moet worden beschouwd. In de mate dat verzoekers zich *in casu* beroepen op dezelfde vluchtmotieven als hun ouders, brengen zij geen eigen feiten aan die een apart verzoek rechtvaardigen.

Wat betreft de door tweede verzoeker aangehaalde persoonlijke vrees om in armoede te zullen leven in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst, motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de tweede bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

"Er moet worden opgemerkt dat uw moeder enkel vreest dat u gerekruteerd zou worden. Zij haalt niet aan dat u of uw broers problemen hadden omwille van de armoede (CGVS (...)D, p. 5). Bovendien verklaarde u zelf dat de inkomsten uit de landbouwactiviteiten voldoende waren voor het gezin om van te leven (CGVS, p. 6). Deze elementen relativeren uw vrees voor armoede in El Salvador in ernstige mate. Verder haalden uw ouders in hun eigen verzoek niet aan dat zij ooit problemen ondervonden door armoede (CGVS (...), p. 7-8 en CGVS (...), p. 7). Bijgevolg kan hieruit geen nood aan internationale bescherming voor u afgeleid worden."

In hun verzoekschriften brengen verzoekers geen elementen of argumenten aan die deze appreciatie van hun vluchtmotieven kunnen weerleggen of in een ander daglicht stellen.

Verzoekers kunnen niet worden gevolgd in zoverre zij in hun verzoekschriften aanvoeren dat de adjunct-commissaris-generaal ten onrechte nalaat *"om een grondig onderzoek te verrichten niet alleen naar de huidige situatie in El Salvador voor kinderen die het gevaar lopen door bendes in dat land maar ook (...) het relaas van verzoeker als minderjarige inhoudelijk te onderzoeken"* en dat de adjunct-commissaris-generaal gehouden is *"inhoudelijk en met onderzoek naar de actuele toestand opnieuw alle elementen te onderzoeken"*. De Raad herhaalt dat de bestreden beslissingen genomen werden op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet, dat de (adjunct-)commissaris-generaal toelaat het verzoek om internationale bescherming van een minderjarige vreemdeling niet-ontvankelijk te verklaren wanneer die geen eigen feiten aanhaalt die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hem een verzoek werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen. *In casu* motiveert de adjunct-commissaris-generaal in de bestreden beslissingen op pertinente wijze dat de door verzoekers aangehaalde problemen met bendes in hun land van herkomst reeds eerder door hun ouders werden aangehaald doch dat definitief is komen vast te staan dat hieraan geen geloof wordt gehecht en dat verder geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid uit de beweringen van tweede verzoeker als zou hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst in armoede moeten leven. Verzoekers verwijzen in hun verzoekschriften naar de verklaringen die zij hebben afgelegd in hun respectieve gehoren en stellen dat hier in de bestreden beslissingen niet werd op ingegaan, doch zij laten na *in concreto* aan te duiden welke elementen uit hun verklaringen niet mee in rekening zouden zijn genomen in de bestreden beslissingen. Verzoekers kunnen verder niet worden gevolgd waar zij de adjunct-commissaris-generaal een *"subjectieve interpretatie van de feiten"* verwijten, nu de gedane vaststellingen steun vinden in het administratief dossier en door hen niet *in concreto* worden weerlegd of ontkracht.

Waar verzoekers de adjunct-commissaris-generaal verwijten niet te hebben geanalyseerd welk gevaar zij en hun familie lopen in geval van terugkeer naar hun land van herkomst “*nu gekend is dat deze bendes bij terugkeer van asielzoekers deze mensen die buiten El Salvador extra viseren nu ze verwachten dat deze ondertussen in het buitenland gelden hebben verzameld en vermogend zijn geworden*”, stelt de Raad vast dat over het eventuele risico op afpersing bij terugkeer naar hun land van herkomst als volgt wordt gemotiveerd in de beslissingen die werden genomen in hoofde van hun ouders:

“Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019 (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

Het betreft hier dus allerminst een eigen feit dat een apart verzoek in hoofde van verzoekers zou kunnen rechtvaardigen. Verzoekers voeren geen argumenten of elementen aan die hieraan afbreuk doen.

Met hun vage verwijzing naar het gegeven van “*het bestaan van bendes en hun problematiek in El Salvador*” en “*de dreiging van de bendes*” tonen verzoekers verder niet aan dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat. Deze vrees voor

vervolging of dit reëel risico op het lijden van ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoekers blijven daartoe in gebreke. Bijgevolg is ook het betoog dat de afpersing en bedreigingen om de bendes in El Salvador verplicht te vervoegen daadwerkelijk daden van vervolging zijn, nu de overheid hiertegen op geen enkele wijze optreedt, niet dienstig.

Waar verzoekers de adjunct-commissaris-generaal wijzen op haar plicht “*om zowel de algemene veiligheidssituatie en bestaan van een willekeurig geweld, alsook de risico tot het ondergaan van een ernstige schade zoals bedoelt in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, ten gronde te analyseren door de bendes*”, herhaalt de Raad dat *in casu* slechts de vraag aan de orde is of verzoekers eigen feiten aanbrengen die een apart verzoek om internationale bescherming rechtvaardigen. Uit het geheel van hun verklaringen blijkt niet dat zij behalve de reeds besproken vluchtmotieven andere elementen of feiten aanvoeren op basis waarvan zou kunnen worden aangenomen dat zij in hun land van herkomst persoonlijk worden geveiseerd of bedreigd, noch dat zij bij terugkeer vrezen te zullen worden blootgesteld aan het risico op een ernstige bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Wat dit laatste risico betreft werd overigens in de beslissingen in hoofde van hun ouders geoordeeld dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Deze beslissingen zijn definitief en verzoekers brengen zelf geen informatie aan waaruit kan blijken dat de informatie waarop dit oordeel is gesteund niet langer actueel of correct zou zijn.

Het gegeven dat verzoekers geen impact hebben op de negatieve beslissingen ten aanzien van hun ouders noch op het feit dat hun ouders destijds hiertegen geen beroep hebben aangetekend staat er niet aan in de weg dat hun verzoeken niet-ontvankelijk worden verklaard omdat zij geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen.

Verzoekers brengen evenmin afdoende argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de appreciatie van hun vluchtmotieven waar zij aanvoeren “*dat de informatie die verzoeker heeft bijgebracht gedurende het gehoor op het CGVS wel consequent was, niet tegenstrijdig is en wel degelijk voldoende details bevatte over zijn problemen rekeninghoudend met zijn minderjarigheid en dus beperktere mogelijkheden*”.

Verzoekers lichten tot slot niet toe in welke zin de vermeende precaire situatie waarin zij zich zouden bevinden en hun kwetsbaar profiel als minderjarigen afbreuk doen aan het gegeven dat zij geen eigen feiten aanvoeren die een apart verzoek om internationale bescherming in hun hoofde kunnen rechtvaardigen.

Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de adjunct-commissaris-generaal bij waar deze op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet oordeelt dat verzoekers in het kader van hun verzoeken om internationale bescherming geen eigen feiten aanhalen die een apart verzoek rechtvaardigen, nadat er eerder namens hen een verzoek om internationale bescherming werd ingediend overeenkomstig artikel 57/1, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet waarover een definitieve beslissing werd genomen.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 6°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat tweede en derde verzoeker op het CGVS werden gehoord en dat gelet op de jonge leeftijd van eerste verzoeker zijn moeder op het CGVS mocht getuigen in zijn naam. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij ieder de mogelijkheid hun vluchtmotieven, respectievelijk de vluchtmotieven van eerste verzoeker, uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekers en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.3.5. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissingen geenszins in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

3.3.6. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de (adjunct-) commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (minderjarige) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. De verzoeken tot vernietiging kunnen bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De beroepen worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN